

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

KÖPMANNABRO, DALSLANDS KANAL. — FOTO. A. NILSSON.

20:DE ÅRG

DEN 6 JULI 1919

N:o 40

Herman Jäger

Den intensiva kraft, hvarmed lagstiftningsarbetet i Sverige för närvarande bedrivs, kan endast jämföras med den, som för tvåhundra år sedan kom till synes i sammanhang med tillkomsten af 1734 års berömda lagverk. Visserligen försiggick äfven för hundra år sedan ett betydelsefullt lagstiftningsarbete med *Johan Gabriel Richert* som central personlighet, men tiderna voro då icke gynnsamma för genomförandet: äfven om detta arbete haft en öfverskattlig betydelse för den senare svenska rättsutvecklingen, satte det bortsett från 1864 års nya strafflag icke frukt i någon större kodifikation. Ej håller det kodifikationsarbete, som återupptogs år 1874 genom upprättandet af nya lagberedningar, satte de frukter man väntat af desamma. I enlighet med förslag af denna beredning tillkommo den nya utsökningslagen af 1877 och vattenrättslagarna af 1879 och 1880, men då beredningen därefter grep sig an med frågan om ny rättegångsordning, visade det sig, att den icke var uppgiften vuxen, vare sig detta berodde på de personliga krafternas otillräcklighet eller — hvilket är sannolikare — på tidsläget ogunst.

Det är egentligen med det tjugonde århundradet, som den nya, i hög grad frukt samma lagstiftningsæran tager vid. Den inleddes med upptagandet af ett samskandinaviskt lagstiftningsarbete på den allmänna obligationsrättsens område år 1901, hvilket satte sin första lysande frukt i den förträfiliga lagen om köp och byte af lös egendom af 1904 och sedermera fortsatte med lagarne om kommission, aftal och betalningsköp. Följande år beviljade riksdagen anslag för upprättandet af en fristående lagberedning, som åren 1903—1909 under ledning af *Ivar Afzelius* utarbetade ett fullständigt förslag till ny jordabalk: af denna har i afvaktan på ett nytt fastighetsregisters uppläggande dock endast kapitlet om arrende, hyra tomträtt och annan nyttjanderätt till fast egendom blifvit satta i kraft. Lagberedningen fortsatte därefter under ledning af *Hjalmar Westring* på skandinavisk grundval sitt arbete med en revision af giftermålsbalken, som numera likaledes är avslutad och som redan ledt till utfärdande af nya lagar om äktenskaps ingående och upplösning, om adoption och om barn utom äktenskap. Lagberedningen har därefter påbörjat revision jämväl af ärfdebalken. År 1909 uppdrogs åt *Johan Thyrén* att igångsätta en modernisering af vår strafflag; arbetet härmed har fortskridit så långt, att en stor kommitté år 1916 kunnat tillsättas för att biträda vid fortsättningen. Utsökningslagen förbättrades år 1912 genom nya bestämmelser beträffande exekution i fast egendom. Större delen af den lukrativa vattenrätten fick ny gestaltning genom den förordningen år antagna vattenlagen och afsikten är att däri införa allt hvad som återstår af vattenrätten, så att man erhåller en ny vattenbalk. Slutligen uppdrogs år 1911 åt nuvarande utrikesministern *Johannes Hellner* med biträde af några andra personer att åter gripa sig an med den så länge undanskjutna, lika svårlösta som ytterst betydelsefulla revisionen af rättegångsbalken. Beklagligtvis har ex. Hellner gång efter annan och nu mera stadigvarande dragits från den viktiga uppgiften, tills han slutligen sett sig nödsakad att lämna den från sig. Det har fallit på regeringsrådet Herman Falks lott att blifva den, som på denna punkt skall handhaiva ledningen af vår rätts förnyelse. Lyckligtvis har den därmed också kommit att fortforande hvilat i de bästa händer.

Herman Otto Falk är född i Norra Råda af Värmlands län den 26 juli 1869 och son till majoren Wilhelm Edvard Falk och hans maka Sofia Therese Laurell. Fädernesläkten är så långt den med säkerhet kan följas tillbaka värmländsk; möjligen utgör den en gren af den dansk-svenska fränseläkten Falk

och härstammar från den vid Linköpings blodbad 1600 afträttade "krigsmannen" Bengt Falck. Efter mogenhetsexamen i Karlstad 1886 inskrefs Falk som student i Lund 1888 och aflade därstädes juris utriusque kandidatexamen 1894. Efter sedvanlig tingsstjänstgöring och någon tids tjänstgöring jämväl i Svea hofrätt innehade han åren 1899—1903 förordnande i kammarkollegium och blef sistnämnda år sekreterare i försäkringsinspektionen. Redan dessförinnan hade han gjort bekantskap med riksdagsarbetet som kanslist eller notarie hos olika riksdagsutskott och var bl. a. 1902—03 sekreterare hos lagutskottet. Samma år tjänstgjorde han som sekreterare hos kommittén för utarbetande af förslag till lagstiftning om icke ekonomiska föreningar och fromma stiftelser. Efter sitt inträde i försäkringsinspektionen var han verksam som lärare i författningskunskap och nationalekonomi vid Skogsinstitutet, men togs dessutom i stor utsträckning i anspråk som biträde i justitiedepartementet vid behandlingen af olika lagfrågor äfvensom som ledamot och sekreterare i olika kommittéer. Sålunda var han bl. a. ledamot och sekreterare i den 1908 tillsatta kommittén för revision af expropriationslagstiftningen. Därjämte föll det på hans lott att föredraga åtskilliga lagförslag inför Högsta domstolen och Lagrådet. En följd af hans härvid ådagalagda rättsinsikter, ovanliga arbetsförmåga och praktiska blick värd, att han år 1910 konstituerades som och följande år utnämndes till ordinarie revisionssekreterare. Samma år (1911) förordnades han till andre ledamot å justitiedepartementets afdelning för lagärenden och fungerade äfven någon tid som chef för departementets lagbyrå, tills han år 1914 utnämndes till häradshöfding i Kinds och Redvägs domsaga i Västergötland.

Det var emellertid icke öfventadt, att en så användbar kraft som Herman Falk icke skulle tillåtas hänge sig åt en landtdomares visserligen viktiga, men dock undanskymda gärning. Det dröjde icke längre än till 1914, förr än han åter kallades att fast bosätta sig i Stockholm som ledamot i vårt lands högsta administrativa domstol, regeringsrätten. Redan följande år kallades han vid den Swartz—Lindmanska regeringens bildande att utbyta regeringsråds- mot statsråds-titeln, i det man förmådde honom öfvertaga en af de konsultativa platserna i den nya ministären. För en dylik uppgift var Falk med sin mångsidiga erfarenhet naturligtvis synnerligen lämplig, men han afick tillsammans med sina kolleger på hösten samma år och mottog i stället — till en början som vikarie — uppdraget att leda processkommissionens arbete. Det har emellertid nu visat sig, att dessa arbeten fortskridit så långt tack vare icke minst regeringsrådet Falks insatser, att de provisoriskt träffade formerna för kommissionens verksamhet ansetts icke längre kunna bibehållas. På den grund har ex. Hellner hemställt, att hans afgång såsom kommissionens ledare måtte betraktas som definitiv. I sammanhang därmed har regeringsrådet Falks önskan ifrågasatts, att kommissionens verksamhet skall om-läggas från enmansuppdrag till kollegial beredning, i det han ansett, att arbetets fullföljande skulle underlättas, om arbetsresultatet icke behöfde bära den mera personliga prägeln af endast ledarens uppfattning utan framstode såsom tillkommet genom kollegiala beslut af personer, bland hvilka flertalet deltagit i det grundläggande arbetet från eller nästan från dess början.

Den bästa lagbok är till ingen nytta, därest den brister i rättegångsbalken. Det är med tillfredsställelse man erfar, att arbetet med dennas omarbetning till öfverensstämmelse med nutidens kraf kommer att ske under en så erfaren, insiktsfull och samvetsgrann ledning som regeringsrådet Falks.

FORNFORSKARNE DOCENTEN B. SCHNITTGER och FIL. D:R HANNA RYDH, firade brölöp den 23 juni i Stockholm.
Fotos. Flodin, Stlm.

PASTOR CHARLES SERFASS, föreståndare för Franska reformerta församlingen i Stockholm. Kallad att organisera franska protestantiska kyrkan i Marocko.
Foto. Sandels, Stlm.

På midsommaraftonen ägde i Stockholm vigsel rum mellan d:r Bror Schnittger och d:r Hanna Rydh, båda intagande en bemärkt plats på den arkeologiska forskningens område. D:r Schnittger, antikvarie vid Vitterhetsakademien, är en högt skattad föreläsare i arkeologiska ämnen, hvilka han äfven behandlat i en rad till trycket befordrade artiklar. Han har därjämte utfört flera gifvande arkeologiska gräfnings- i olika delar af vårt land senast den intressanta utgrävningen af medeltidsborgen Årnäs i Västergötland.

D:r Rydh, student 1910, blef efter studier i Upsala licentiat därstädes den 30 sistlidne maj samt promoverades dagen därpå till fil. d:r. Äfven d:r Rydh har ägnat sig åt arkeologiska utgräfnings- särskildt att nämna de af Svenska Dagbladet å Adelsö föranstaltade, hvarjämte hon vid sidan af sina studier funnit tid för ett omfattande arkeologiskt skrifställarskap liksom äfven för ett nitiskt arbete inom studenternas föreningslif. De båda nygifna äro vidare bekanta för sina stora sociala intressen.

CHARLOTTE ANDERSSON, sedan mer än 53 år anställd vid Göteborgs Trädgårdsförening och känd af alla besökare af dess stora växthus. Fyller 80 år den 4 juli. Foto. Backström, Göteborg.

Franska reformerta församlingens i Stockholm föreståndare, pastor Charles Serfass, har erhållit kallelse af "La Société d'évangélisation des Colonies" i Paris att organisera den franska protestantiska kyrkan i Marocko, med moderförsamling i Casablanca och annexförsamlingar i Tanger, Narrakech, Rabat och Fez hvarjämte han utnämns till fältpastor för de i Marocko förlagda franska trupperna. Pastor Serfass, som beslutat antaga kallelsen, kommer dock att kvarstanna på sin post i Stockholm tills lämplig efterträdare hunnit utses.

År 1906 tillträdde pastor Serfass, efter avslutade studier och några års prästerlig tjänstgöring i södra Frankrike, sin härvarande tjänst, hvilken han förenat med en omfattande, högt uppskattad lärareverksamhet vid bland annat Anna Sandströms högre lärarinneseminarium. Han har därjämte under sin vistelse i Sverige alltmåra gjort franska reformerta kyrkan i den svenska hufvudstaden till den obestridda medelpunkten för de franska intressena i deras kontakt med svensk publik och till den förnämsta bäraren af franska idéer och fransk kultur. Sedan en kort tid tillbaka är pastor S. rid-dare af hederslegionen.

Yrkes- och Amatör-fotografer

äro välkomna med
nya, vältagna landskaps- eller genre-bilder

lämpliga för vare sig den stora bilden å omslaget eller för den mindre vignetten å hvarje häftes första sida. — Ersättning vid antagandet.

REDAKTIONEN.

HJALMAR SÖDERBERG 50 ÅR.

TILL 50-ÅRSDAGEN
DEN 2 JULI.

Hjalmar Söderberg äfven valt Köpenhamn till sin boplats. Det synes som skulle också denne utmärkte svenske författare komma att slå sig till ro i Danmark. Tyvärr har Söderberg länge varit sjuk, en tid allvarligt nog, men torde inom kort till fullo hafva återvunnit hälsa och krafter. Nu — den 2 juli — firar han sin femtioårsdag, en händelse hvilken ej håller hans många danska vänners skola

Forst. å sid. 630.

H. 8. D. har vid föregående tillfällen lämnat biografi jämte helsidesporträtt och har till 50-årsdagen från vår danske medarbetare mottagit följande små anteckningar om vår berömde författare, sedan en del år bosatt i Köpenhamn. Äfven H. 8. D. har någon gång kunnat bjuda sina läsare bidrag af Hjalmar Söderbergs förnäma författarskap och det är sålunda till en — tyvärr endast förutvarande — medarbetare H. 8. D. nu framför sina uppriktiga lyckönskningar.

En af den svenska författarvärldens främste, Hjalmar Söderberg, fyller den 2 juli 50 år. Bemärkelsedagen kommer att firas i Köpenhamn, där författaren sedan någon tid är bosatt, och där han, om man får tro ryktet, äfven har för älsikt att blifva bofast. Det har med anledning häraf synts oss lämpligt att låta det porträtt af jubilaren, vi i anknytning till 50-årsdagen återgifva, ledsagas af ett uttalande från danskt håll, återspeglande den danska uppfattningen af Hjalmar Söderbergs i det egna landet med rätta så högt skattade berättarkonst.

* * *

Köpenhamn hyser för närvarande och har i ett flertal fall under en följd af år varit den fasta boplatsen för många diktare, bördiga från Danmarks grannländer i norr. Den af den danska allmänheten mest kände är obetingadt Henning Berger, som bott i Köpenhamn i snart tio år efter att tidigare hafva flackat jorden rundt. Vi danskar betrakta honom närmast som Sveriges litteräre gesandt i Danmarks hufvudstad.

Bergers vistelse här har otvifvelaktigt i sin ordning ledt till att hans gode vän

FRU EMELIE SÖDERBERG, FÖDD VOSS.
Fotografierna tagna i hemmet vid Allégatan, Fredriksberg.

RIKSDAGENS AFSLUTNING.

Årets riksdag, som varit mer än många föregående rik på spännande episoder och samhällsriparande beslut, fick sin högtidliga avslutning den 20 juni samtidigt med att första kammaren upplöstes för att återuppträffa efter nya val vid den urtima riksdag, som är afsedd att sammankallas i aug. Endast ett fåtal af riksdagens ledamöter voro närvarande, första kammaren representerades sålunda af omkring femton ledamöter och andra kammaren af ett tjugotal.

Pressfoto. Klische: Bengt Sjöbergparre
FÖRSTA KAMMARENS LEDAMÖTER
OCH TALMÄN, grefve Hugo Hamilton
och grosshandlanden Herman Lamm.

T. v.:
ANDRA KAMMARENS LEDAMÖTER
OCH TALMAN, hr Herman Lindquist.

Nederst:
HERTIGPARET AF VÄSTERGÖTLAND
BESÖKER GRÄNGESBERG. Under
en biltur i Dalarna besögo hertigparet
jämte sällskap grufvorna. Vår bild
togs vid nedstigningen den 19 juni och
visar från höger: Prins Carl, prins
Axel af Danmark och prinsessan Mar-
garetha, prinsessan Ingeborg, general-
direktör Buhre, prinsessan Märtha och
dr Fürstenberg, samtliga iförda gruf-
dräkter.

Foto. Blomquist, Grängesberg.

Kliche: Kem. A.-H. Bengt Sjöbergparre, Stäm-Edg.

DET var en gång...

Ja, det var en gång för några tiotal år se'n ett gammalt torp ett stycke in i boksbogen. Torpet låg så vackert något torp kan ligga, på alla håll nästan skylt af de gröna, hängande bokeruskorna. Det fanns tjock, grön mossa på halmtaket. Det doftade lavendel och provinsrosor längs stenfoten, och i de små kvadratiska fönstren, som bröto den limmade muren, lyste röda pelargonier och fuxior från fönsterbräderna.

Ett litet potatisland fyllde den soliga, trekantiga förstupanen, men eljest lågo nyttans tegar gömda för torpfolket själf ett stycke ut i gläntan kring en svart torfmosse. Längs potatislandet slingrade en stig, som korsade ridvägen, vid hvars kant en källa porlade, en sval, mossbrun källa, som försåg torpet med klart, härligt vatten.

Vattnet hämtade en ung flicka, en ovanligt vacker flicka, som inte syntes mindre vacker, när hon med en smidig rörelse lät oket glida från skuldrorna och med omedvetet behag böjde sig fram öfver källytan. Hvarför skulle hon vara medveten? Ingen människa iakttog henne, och fast hon kanske förstod fåglalåt, så inte berättade finkarna för henne, hur vacker hon var, eller hur behagfullt hon rörde sig. Finkarna begrepo ej sådant, och för resten hade de inte tid.

Flickan bodde härute alldeles ensam med sina föräldrar, gamle knekten Svärd och gumman Brita. De tre lefde för sig själfva, utom de där då Svärd gjorde dagsverken på herregården för torpet sitt. Det var stillsamt, enstörigt folk, nöjda med litet och med sin ensamhet — flickan också. Hon fann intet nöje i att gå till dans, hon var inte håller kyrksam af sig, och hon undvek af något slags instinkt eller kanske bara af blyghet herregården.

Hur länge detta skulle gå för sig, var ju ovisst. Gubben Svärd skulle en gång — och troligen rätt snart — bli orkeslös. Då fick väl dock Elsa ta vid och på något sätt fylla hans plats på herregården, om de annars skulle få behålla torpet. Dock den dagen, den sorgen...

Ett lif som torpfolkets i dessa folkfyllda tider liknar en saga. Och Elsas unga lif därinne i skogen vid en föga befaren ridväg, gömd och glömd ett par

kilometer från ett stort herreslott med en hel liten by af byggnader och stugor omkring sig, det liknar en ganska otrolig saga.

Hon tycktes uteglömd ur den vanliga lifsordningen. Hon bevarade en frihet, som ej förunnades många hennes jämnåriga. En frihet, som förlöt, om ej i sysslolöshet, så i en maktlig enformighet, som hvarken tog all tid eller alla krafter. Hon skötte torpets hemsslor, väfde litet, flätade videokorgar och bastmattor, men ej med större flit eller i vidare omfattning, än att hon kunde dåsa bort timmarna vid källan eller inne i stugan vid några hundratals gånger omlästa överskrifter eller något nummer af tidningen.

Hvad satte dåsandet och läsningen tör frukt? Hvad tänkte flickungen hela långa dagen? Tänkte hon någonting alls? Var hon dum, var hon slö, så där andligen ofullgången och lillgammal, som folk blir i ensamheten på landet?

Ho vet? Hvem kan veta, hur han ser ut, som aldrig speglar sig i andras ögon? Hvem kan känna sin själ lefva, som aldrig pröfvar den bland jämnåriga? Det är någonting underligt, tidlöst, överkligt med en sådan jungfrusjal i en vildmark några få steg från världsbruset.

En sommardag hände det någonting. Två ungherrar från slottet och en ung dam togo sig en ridtur i skogen. Af en slump blefvo de skilda åt. Unge baron råkade bli lämnad åt sig själf. Unga baronessan, hans gemål, befann sig på tu man hand med jägmästare Siden-svans — vi kunna kalla honom så. Unga baronessan hade ingenting emot denna tête-à-tête, och det hade inte jägmästaren håller. Det var inte deras första, och de tillbrakte den ej håller under religiösa betraktelser. De voro så upptagna med att söka efter hvar-andras munnar, att de glömdo söka efter gemålen och vännen, unge baron.

Unge baron hade sina misstankar — misstankar, som inte voro af i dag, och när han på grund af någon tankspriddhet låtit gemålen undslippa sitt Argus-öga, blef det hans ifriga omsorg att snarast spåra upp henne igen. Under spårandet förrrade han sig åt ett håll, där han ej på länge sett sig om, och kom så i närheten af torpstugan. Han skytmade mellan träden en kvinnogestalt, och fast han snart såg, att det inte var hans baronessa, vardt han så fången i åskådande,

HJALMAR SÖDERBERG.

Forts. fr. sid. 628.

låta gå obeaktad förbi. — Redan långt innan Hjalmar Söderberg bosatte sig i Köpenhamn var det för oss danskar välbekant att Sverige i honom ägde en af sina yppersta författare, särskildt kände vi honom som novellisten par excellence.

Det arbete, som gjort Hjalmar Söderbergs namn bekant i Danmark är framför allt "D:r Glas", hvilket Gyldendal på sin tid utgaf i öfversättning af Paul Damkier. Denna egendomliga, uppseendeväckande roman fann äfven i Danmark ett mycket stort antal läsare. Bland hans öfriga af den danska publiken mest kända arbeten kunna vidare nämnas "Förvillelser" och "Martin Bircks ungdom". Af hans dramatiska verk har "Gertrud" spelats i Köpenhamn med Betty Nansen i hufvudrollen, men skådespelet förmådde liksom fallet var i Stockholm icke att helt fånga publikens intresse. På Betty Nansenteatern har vidare, under förra säsongen, uppförts hans lilla fina enaktare "Aftonstjärnan", inrymd i novellsamlingen "Den talangfulla draken". Pjäsen blef föremål för ganska stor uppmärksamhet.

Inom de i egentlig mening litteraturintresserade kretsarne skattar man högst de små pärlor, som inneslutas i novellsamlingen "Det mörknar öfver vägen".

Egendomligt nog är "Hjärtats oro", den stora här i landet på Dragör badhotell påbörjade romanen, hvars handling delvis spelar i Danmark, känd endast af ett fåtal och har icke förmått att tilldraga sig någon större uppmärksamhet. Den kan således icke mäta sig med Henning Bergers "Gulascibaronerna" i fråga om popularitet. Det var en bok, som den danska publiken, hvilken här såg sina egna afbildade, tog emot lika begärligt som den svenska publiken.

Hjalmar Söderberg är som författare lika högt skattad i Danmark som i Sverige och han kan otvifvelaktigt påräkna att efter hand få en lika stor publik här som i sitt fädernesland. Många band knyta honom till vårt land. För att nämna ett, är han gift med en dansk dam. De ha sitt hem vid den vackra Allégatan på Fredriksberg i "Diktarhuset", som det populärt kallas, därför att så många författare slagit sig ner där. På femtioårsdagen skola icke blott hans landsmän och de litterära vänner, som bo under samma tak som han, bringa honom sin hyllning, äfven från Danmark skola hjärtliga välgångsönskningar inströmma, vittnande om att han är i färd med att vinna in steg i det land och den stad han valt till sin vistelseort och där han, efter allt att döma, äfven aktar att förblifva.

Aage Heinberg.

att han glömde vägen, sin häst och sig själf. Hästen snafvade öfver en grof trädrot, och själf befann sig baronen inom en minut på marken med Toreador öfver sig.

Detta var ju en olycka eller ett otäckt tillbud. På Elsas rop — hon hade iakttagit förloppet — kommo gubben Svärd och gumman Brita utskyndande. Med förenade krafter lyckades de tre få Toreador och hans unge herre på fötter. Baronen stödde sig kanske ej ogärna på vackra Elsa, medan han släpade sig inomhus och fram till halmbädden, där han föll i en hög.

En stund senare kom en ridande betjänt, som på afstånd följt herrskaperna, tillstädes. Han fick bringa budet till slottet, och efter någon halftimme höll ett ekipage med gammelbaronen och gammelbaronessan, föräldrarna, utanför torpet. Unge baron Kjell, som redan hämtat sig, bars ut till vagnen, utaf att han just längtade så starkt ur den låga torpstugan.

Både han och hans föräldrar voro emellerid ganska förvånade öfver, att ett så vackert ungt ansikte hitills förmått hålla sig gömdt, och att en så rask ung jänta ej fått sysselsättning på slottet, där det som öfverallt var ett ständigt rif efter tjänstefolk. Gamla baronessan Louise föresatte sig att ha Elsa i minne. Och det gjorde kanske också baron Kjell, sonen.

Torp-Elsa var inte den glömskaste af de tre. Hon hade så föga att minnas, att det just inte rädde trängsel om hägkomsten. Hon kände i timmar, nej dagar, greppet af baronens hand om hennes skuldra, och det fast han visst inte tagit onödigt hårdt i henne.

Hon såg hans ansikte dansa på solstrålarna, hvart hon så ville titta. Hon mötte hans drag i källan. Hon hörde honom nalkas vid hvarje knäpp i torra kvistar och rostiga löf.

Efter tre dars tvekan fick hon ett ärende till herregården. Hon hade plockat en korg skogssmultron, som måste säljas, medan de voro färska, och mor Brita vandrade bevars för sakta. Men i slottsköket, dit hon vände sig med smultronen, blef det ett fasligt lif. Betjänter och drängar ville mest rifva henne i stycken, så glada, så öfverraskade och så förtörnade blefvo de öfver denna härliga och sena upptäckt — smultronen funno minsann ingen vidare uppmärksamhet.

Af en slump kom gammelbaronessan ner i köket, just lagom att rädda Elsa från att bli lefvande delad och uppäten af glupska manfolk. Baronessan Louise tog Elsa med sig upp till gamle baron Axel, och de båda gamla examinerade grundligt den vackra smultronflickan, medan de smakade på hennes smultron. Långt innan smultronen hunnit uppåtas, hade gamlingarna förälskat sig i tösen. Elsa ombads att stanna på slottet, som städerska till en början, och hur hon tvekade, gaf hon med sig — det var inte värdt annat, så som gammelbaronessan pratade. Elsa hade knappt i hela sitt lif hört någon prata så mycket som gammelnåden på en knapp halftimme.

Nu förtäljer sagan, att baron Kjell just under denna samma halftimme, okunnig om idyllen på farsgubbens arbetsrum, fick en smärtsam bekräftelse på en smärtsam misstanke. På en soffa i parken under en bågbevärpad marmoramin anträffade han sin baronessa i så hjärtlig vänskap med jägmästare Sidensvans, att baronen hvarken behöfde eller ville veta mera. Det blef ett kort replikskifte, och efter fem minuter kunde baron Kjell betrakta sig som änkeman och baronessan Olga sig som änkebaronessa. De hade på stunden kommit öfverens att skiljas i godo. Den ena maken hade öfverraskats *in flagranti*, och det fanns inga barn, två omständigheter, som gjorde rättsfallet synnerligen enkelt.

Upe på slottet blef det uppståndelse och förstämning. Gammelherrskapet glömde äta smultron. Unge

baronen, som hållit rätt mycket af sin baronessa, glömde beundra Elsa, om han ens lade märke till henne i sitt nuvarande lynne. Han satt som förlamad i en stol midt emot sin gamle far. Han tittade tomt ut i rummet, och handen darrade, när han ibland grep efter ett smultron utan att stort smaka, hvad det var, och ibland utan att ens hitta munnen.

*

Men alla dagar äro inte svarta, och en vacker solig dag upptäckte baron Kjell, att han ännu var ung, och att det fanns en vacker kammarjungfru på slottet — Elsa hade stigit i graderna och tjänstgjorde som kammarjungfru hos hans mor.

Torpflickan passade för denna syssla, så nått och fin höll hon sig, och så tyst och försynt rörde hon sig, och så ung och vacker och prydlig tog hon sig ut bland allt det vackra och prydliga på slottet. Det tycktes, som om hon på något sätt hörde hemma däruppe, hvilket var hardt när obegripligt, då hon i hela sitt adertonåriga lif lefvat på ett soldattorp, bortgömdt in i skogen.

Baron Kjell lade numera märke till Elsa, han gjorde det dagligen och stundligen och så närgånget till och med, att Elsa bort känna sig smickrad. Ovisst, hvad hon kände, men hon gjorde själf inga närmanden och fann snart baron Kjell så alltför uppmärksam, att hon undvek honom. Hon undvek honom, han såg det ej utan häpnad. Denna torpartös från skogen besatt så mycken medfödd takt, att hon kunde göra det nästan omärkligt, och så att det inte behöfde sära. Baron Kjell fann sig vara en olycklig jägare. Han fick ingen-ting för all sin påpasslighet, bytet redde sig ur hans snaror, laddes hvarken om hans kärvänlighet eller hans raseri.

Det fans också andra som gjorde jakt. Hela koppel med betjänter, hofmästare, kuskar och skogvaktare drefvo i nådig herrns spår, men utan bättre resultat. Och så beslöt man hämnas. Man arrangerade ett uppträde, där skenet var emot villebrådet, gammelbaronessan kom tillstädes, hon fann, att hon närt en orm i sin barm, och i väg, min skatt! En dag uppenbarade sig torp Elsa åter vid fädernetorpet — bortkörd, gråtande och långt ifrån välkomnad.

Men nu tog det på allvar eld i baron Kjell. Redan samma dag sågs han vid torpet. Gamle Svärd höll på att förgå sig mot högst densamme, och Elsa ville ej se åt honom. Gamla Brita grät, så det släckte kaffeelden. Det var en angenäm stund.

Hvarpå baron Kjell tog fram en slät guldring och erbjöd sig att genast följa med till prästen till trolofning och lysning. Och då blef det märkvärdigt tyst i torpstugan. Ej att man tog nådig herrn efter bokstafven. Det hela lät för orimligt. Men man bedöfvades af detta anbud, man förbyllades, förlamad. Det enkla torpfolket kände sig som sparffamiljen i hökvingens skugga. Ens styrka var uttömd. Man insåg sin hjälpiöshet inför de mäktiges vilja.

Men baron Kjell mente allvar, han och Elsa följdes ännu samma stunden åt till prästgården, där det tog någon halftimme att öfvertala kyrkoherden. Men baronen var ju myndig, han var till äktenskap ledig liksom Elsa, trolofning kunde inte nekas, ej lysning heller. Så vardt det då fullbordadt inför fyra vittnen...

Nästa söndag sporde gammelbaronen sin betjänt. en hvithårig gammal trotjänare, som bland annat hade till uppgift att gå till kyrkes i baronens ställe:

— Nää, Johan, hvad nytt har du att förtälja från Guds hus?

— Bara det, svarade Johan stillfärdigt, att det i dag lyste första gången för baron Kjell och vår Elsa från skogstorpet.

Det har påståtts, att baron Axel vid denna under rättelse fått ett slaganfall. Det är öfverdrift. Me₁₁

Fort. å sid. 640.

TYSKLANDS NYA REGERING.

GUSTAV BAUER, *Ministerpresident.*

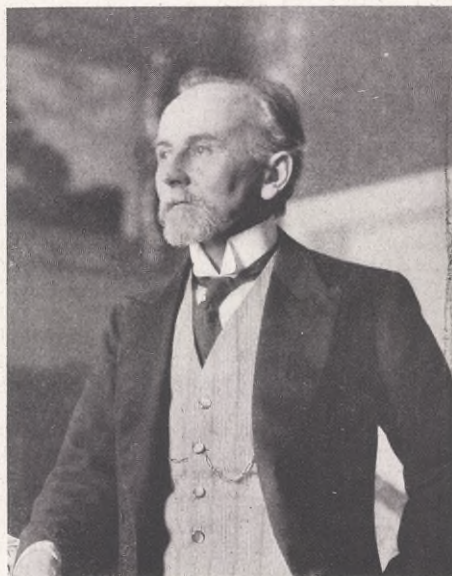
Ministären Bauer hvilken i och med fredsslutet efterträdde den förutvarande tyska regeringen, för hvilken Scheidemann stod i spetsen, är sammansatt af socialdemokrater och centermän med de förstnämnda i stark majoritet. Ministerpresidenten *Gustav Bauer*, arbetsminister i Scheidemannska ministären, har gjort sig känd för klokhet och besinningsfullhet, men är med hänsyn till storpolitiken ännu ett oskrifvet blad. Bland de mera framträdande af regeringens medlemmar kunna nämnas Noske, hvilken liksom i den förra ministären bekläder krigsministerposten, samt centermannen Erzberger en af de ifrigaste förespråkarna för den tyska underkastelsen under de allierade samt vidare Müller och Giesbert.

HERMANN MÜLLER, *Utrikesminister.*

MATTHIAS ERZBERGER, *Finansminister och ministerpresidentens ställföreträdare.*

EDUARD DAVID, *Inrikesminister.*

DEN NYA REGERINGENS FÖRSTA SAMMANTRÄDE PÅ SLOTTET I WEIMAR. Fr. v. Schlicke (*arbetsmin.*), Bell (*kolonialmin.*), Meyer (*skattkammermin.*), Noske (*försvarsmin.*), Bauer (*ministerpres., stöende*), Albert (*understatssekr.*), Erzberger (*finansmin.*), Müller (*utrikesmin.*), Wissel (*ekonomimin.*), Giesberts (*postmin.*).

DE TVÅ ENGELSKA FLYGARNE, KAPTEN JOHN ALCOCK (x), FÖRARE, OCH LÖJTNANT ARTHUR BROWN föras i bil i triumf genom London vid ankomsten dit.

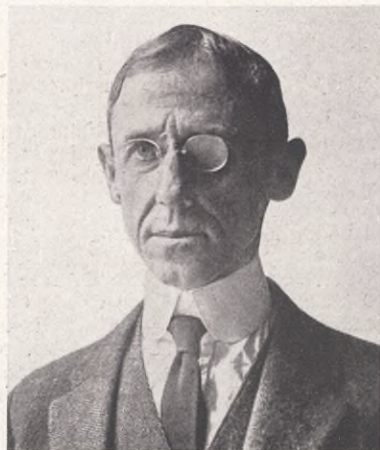
DEN HELT ENGELSKA VICKERS-VIMY-MASKINEN som flög den 1880 eng. mil långa vägen från den amerikanska kusten till den irländska, på 15 timmar och 57 minuter i ett sträck utan landning.

Atlantflygningen utan mellanlandning är sedan några dagar ett fullbordadt faktum och därmed är en bragd utförd, inför hvilken alla tidigare lysande flygarebedrifter fullständigt förblekna. Den djärva färden utfördes af kapten J. Alcock, åtföljd af löjtnant A. W. Brown. De båda flygarne startade från flygstationen St Johns på Newfoundland den 14 juni kl. 5:13 samt landade påföljande dag kl. 9:40 i Clifden på Irland. Den 16 timmar långa flygturen var förenad med fruktansvärda strapasor och de båda flygarne beteckna det som ett ofattbart under att det djärva vägstycket, i hvilket lifvet var insatsen, fick en lycklig utgång. Färden gjordes ombord på ett Vickers-Vimy aeroplan med en medelhastighet af icke mindre än 240 km. i timmen.

De båda flygarne, hvilka med sin bragd eröfrade det af "Daily Mail" utfästa väldiga priset af 10,000 pund hafva i London, dit de sedan begäfvit sig, blifvit föremål för ovationsartade hyllningar.

Kapten Alcock, som är född 1892 blef efter att i Manchester hafva utbildat sig till ingenjör flygare och eröfrade 1912 sitt certifikat. Inom kort känd som en af Englands bästa flygare inträdde han vid världskrigets utbrott i flygkåren, där han vann anställning som instruktör. Han tog äfven aktiv del i luftkriget med tjänstgöring vid turkiska fronten och utförde

MR NORMAN HAPGOOD, Förenta Staternas nye minister i Köpenhamn.

därunder en rad af utomordentligt djärva bombräder. På grund af ett motorfel måste han vid ett tillfälle gå ned på fiendligt område, föll i turkisk fångenskap, men återvann efter vapenhvilans ikraftträdande friheten.

Löjtnant Brown är född i Glasgow 1886 samt ingenjör till yrket. Under den senare delen af kriget tillhörde han engelska flygkåren som spanare, blef under en stridsflygning tillfångatagen, men utväxlades 1917 och har sedan dess fortsatt sina flygstudier.

*

Mr Norman Hapgood, som för någon tid sedan utnämndes till Förenta staternas sändebud i Köpenhamn, har i dagarne tillträtt denna sin befattning.

Född i Chicago studerade mr Hapgood vid Hawarduniversitetet och ägnade sig efter avslutade studier åt journalistik samt författarskap. Det är särskildt i egenskap af tidningsman mr Hapgood fäst uppmärksamheten vid sig, först inom dagspressen och sedan som medarbetare i olika tidskrifter, där hans bidrag på ledareafdelningen tilldragit sig betydande intresse.

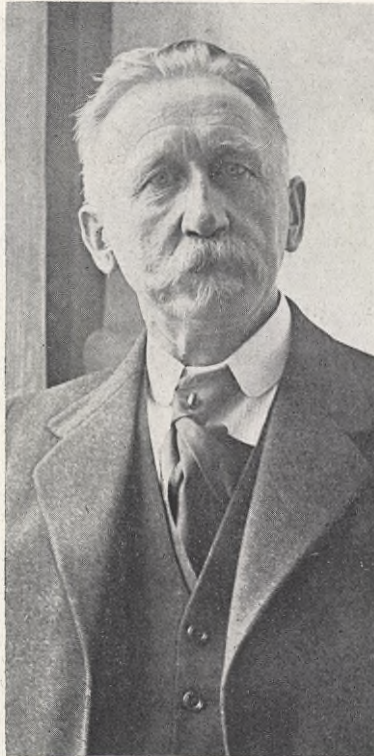
Konungen af Danmark har med anledning af Sleswigs förestående anslutning till danska riket och på framställning af statsminister Zahle utnämnt sydjylländingen H. P. Hansen-Nörremölle till medlem af danska regeringen utan portfölj. Härigenom blifva sydjylländingarne representerade i danska regeringen och riksdagen redan under öfvergångstiden innan in-

FREDEN.

Budskapet om fred, så långtansfullt förbidadt, så ofta utlovadt och ständigt åter undflyende, nådde äntligen på midsommaraftonen den af kriget och dess fruktansvärda följder slagna och sargade mänskligheten, hvilken ända in i sista ögonblicket med ångestfylld oro måste fråga sig hur det slutliga tärningsspelet om fred eller fortsatt krig skulle sluta. I själfva verket kunde ingenting med säkerhet förutsägas, om hvilken ställning Tyskland skulle intaga till den af de allierade makterna framlagda slutgiltiga fredstraktaten. Det kärftva tillbakavisandet af Tysklands kraf på lindring i fredsvillkoren, den skoningslösa hårdheten i den öfver det tyska folket fällda domen, den beviljade korta tidsfristen, hvilken omöjliggjorde ett lugnt och grundligt öfvervägande af fredsproblemet, allt detta syntes ägnadt att ge ytterligare näring åt den opinion för vägran att underteckna hvilken under den senaste tiden satt sin prägel på det tyska politiska lifvet. Så har nog äfven varit fallet och fredens tillblifvelse torde under de första upprörda dagarne efter fredstraktatens öfverlämnande hafva varit allvarligt hotad.

Inom tyska regeringen stodo sju röster mot sju, hvarefter Scheidemann fällde utslaget genom att ansluta sig till den grupp, som vägrade att underskrifva den dikterade våldsfreden.

Stämningen inom nationalförsamlingen till en början mot undertecknandet slog efter hand om och majoriteten syntes benägen att samla sig kring ett beslut att underteckna. På grund af denna nationalförsamlingens ändrade position såg sig ministären Scheidemann föranlåten att demissionera. En ny ministär bildades af flertalssocialister och centermän med den förutvarande arbetsministern Bauer som regeringschef. Vid fredsfrågans slutliga behandling i nationalförsamlingen antogs med 237 röster mot 138 ett af en socialist och en centerman framlagdt förslag till resolution: "Nationalförsamlingen samtycker till att freden undertecknas." Därpå meddelade ministerpresidenten, att regeringen vore beredd att underskrifva fredstraktaten utan att dock erkänna att det tyska folket vore upphöf till kriget och utan att åtaga sig förpliktelser jämlikt artiklarne 227—230 (nämnda artiklar handla om utlämnande af och åtal mot exkajsar Wilhelm och andra tyskar). Efter Bauers anförande deklarerades de olika partiernas ställning till fredsfrågan genom nttalanden af resp. partiledare. Majoritetssocialisterna, centern och de oafhångiga socialisterna förklarade sig för undertecknandet, under det

Efter porträttet.
H. P. HANSEN-NÖRREMÖLLE, Sydjyllands talemän inom tyska riksdagen. Med anledning af dess återinförlifvande med Danmark utnämnd till dansk minister utan portfölj.

korporeringen ägt rum, ett förhållande af utomordentlig vikt med hänsyn till de betydelsefulla frågor som därunder skola lösas. På grund af den sekretess som omgifvit händelsen har den blifvit föremål för kritik från oppositionspartiernas sida. Det gjorda personvalet har dock från alla håll vunnit obetingadt gillande.

att tyska nationella folkpartiet (höger) och tyska folkpartiet intogo en bestämdt afvisande hållning.

Det tyska svaret med de af Bauer preciserade förbehållen öfverlämnades den 22 juni till de allierade makterna, hvilka omedelbart meddelade, att de gjorda förbehållen icke kunde godkännas och att, om den tyska underkastelsen icke föreläge före den beviljade fristens utgång de allierades arméer ofördröjligen skulle marschera in i Tyskland. Den 23 juni kl. 4.40 eller två timmar före fristens utgång ingick det tyska svaret med den affordrade fullständiga underkastelsen.

Rörande fredens undertecknande hafva en del besvärligheter yppat sig närmast med anledning af svårigheten att på tysk sida finna tillräckligt framstående personer, som vilja åtaga sig den tunga uppgiften att underteckna de fruktansvärda fredsvillkoren. De allierade makterna hafva nämligen

låt it veta att de icke äro sinnade att låta underordnade personer utföra värfvet. I prässläggningsögonblicket ingår meddelande om att ledaren för det tyska socialdemokratiska partiet Hermann Müller, utrikesminister i den nuvarande regeringen, samt riksministern Giesbert och ännu en delegerad utsetts att å Tysklands vägnar underteckna freden.

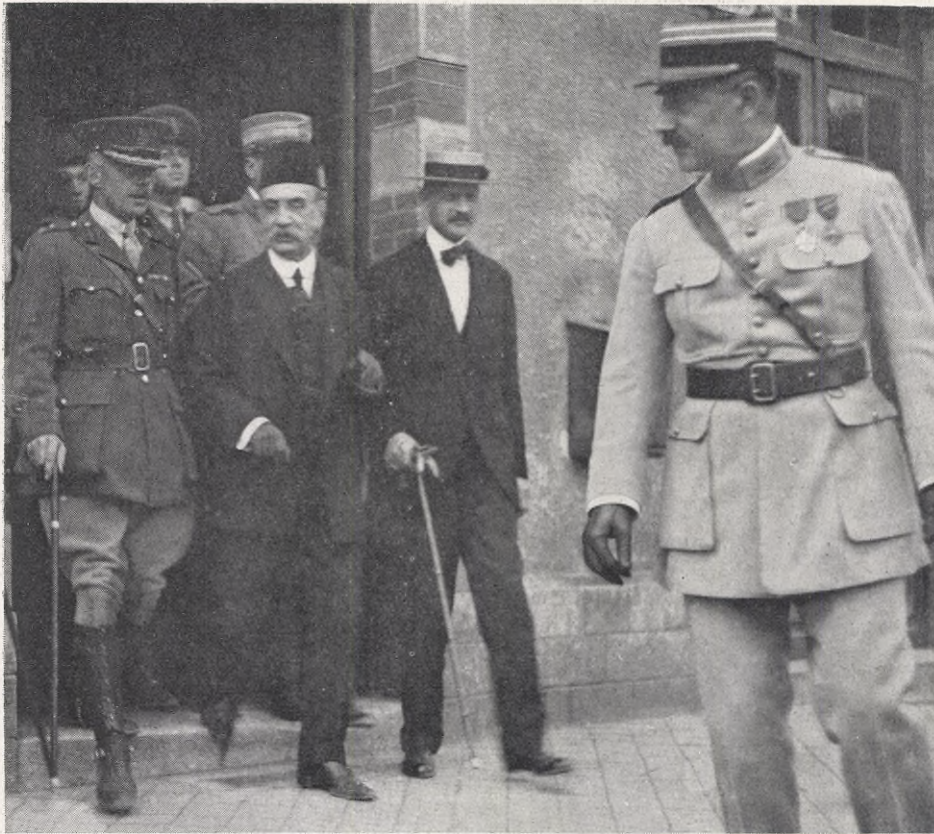
*

Medan sålunda fredstillstånd inträdt mellan Tyskland å ena sidan och de allierade och associerade makterna på den andra råder ännu krigstillstånd på Tysklands östgräns, för Österrikes, Bulgariens, Turkiets och Rysslands vidkommande, men i och med tyska rikets underkastelse under sina besegrare är världskriget dock faktiskt slut. Öfriga fredsslut kunna väntas i snabb följd. Den blodigaste epok mänsklighetens historia har att uppvisa, har afslutats. Den fredsæra, som därmed skulle inledts, ter sig icke löfresrik. Framtiden står hotande, tunga skyar, ur hvilka nya förhärjande oväder kunna urladda sig torna upp sig vid horisonten. Mängden af nya statsbildningar, det ur våldsfreden spirande nationalhatet och hämndbegäret innesluta otaliga möjligheter till nya internationella förvecklingar och inåt hotas folken af de lidanden och olyckor som följa klasskampen i spären.

*

En händelse, ägnad att ytterligare tillspetsa den genom kriget och det hårda fredsslutet fientliga stämningen mellan Tyskland och de allierade makterna na i dagarna inträffat.

Enligt från London ingångna officiella meddelanden

nas som ett öfverlagdt och groft kränkande af stillestånds-fördraget. Allmänt kräfvés att Tyskland skall affordras skadeersättning för det begångna förräderiet.

*

Till bild A sid. 629.

Härtigparets af Västergötland samt prins Axel och prinsessan Margaretha åtföljda af generaldirektören i medicinalstyrelsen Buhre samt doktor Fürstenberg med fru anlände den 18 juni i bil till Grängesberg från Fridhem. Under tvådagarsvistelsen i Grängesberg besågs sanatoriet och gjordes en nedstigning i Karl-Johansschacket, hvarjämte en del andra anläggningar på platsen togs i intresserad betraktande. Den 19 juni fortsatte bilfärden till Rättvik med uppehåll i Dömnarfvet.

Efter fotografi.

TURKIETS DELEGATION TILL FREDSKONGRESSEN. I dörröppningen synes storviziren Damad Ferid Pascha, delegationens chef, företrädd af öfverste Henry, chef för franska militärkommissionen.

har nämligen den i bukten Scapaflow vid Orkneyöarne internerade tyska krigsflottan den 21 juni

sänkts eller satts på grund af det ombordvarande tyska vaktmanskapet, som därefter genom att gå i båtarne eller kasta sig i vattnet sökte sin räddning. Katastrofen kunde icke förhindras af de fåtaliga engelska vaktfartygen. Befälhavaren öfver den sänkta tyska flottan konteramiral Reuter har förklaradt, att han på eget bevåg gifvit order om flottans förstörande och ensam är ansvarig för det skedd.

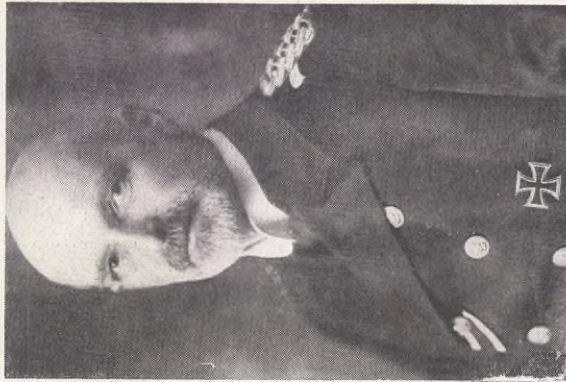
Händelsen har väckt en storm af förbittring i de allierade länderna, och beteck-

Efter fotografi. FRÄLSNINGSSÄRMENS CHEF GENERAL BRAMWELL-BOOTH MED SIN SYSTER FRU BOOTH-HELLBERG, chef för den danska afd. — Efter foto tagen i Köpenhamn den 21 juni.

EX. KRONPRINS
FRIEDRICH framför
sin villa i Wierengen,
Holland kvärrifrån han
säges ha rymt. Efter en
senaste fotografi.

AF INTRESSE

för *Hvar 8 Dags litterära medarbetare* torde vara, att Redaktionen numera omedelbart läser manuskript och **inom åtta dagar därefter honorerar** i fall af antagande eller i motsatt fall **returnerar samma** för såvidt porto vidfogats manuskriptet.

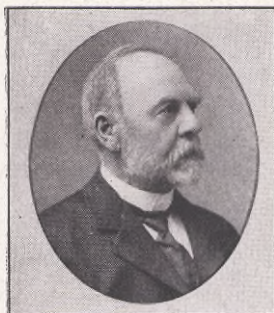
Öfverst t. h. :
VICEAMIRAL PAUL
BENCKE, enligt trak-
tatsbestämmelse ordfö-
rande i kontrollkommis-
sionen för demolerings-
arbetena å Åland.

Efter parera.

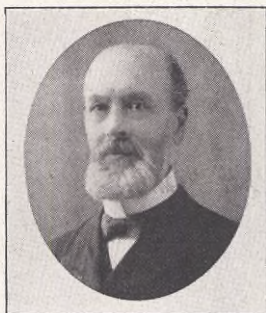
KOMMUNIST-UPP-
LOPP I WIEN nyligen,
därvid 20 personer dö-
dades och 100 sårades.

Efter fotograf.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

E. A. BÅNG
F. d. Lektor. — Nyköping.
80 år 3 juni.*

M. STARCK
F. d. Rektor. — Örebro.
70 år 26 juni*

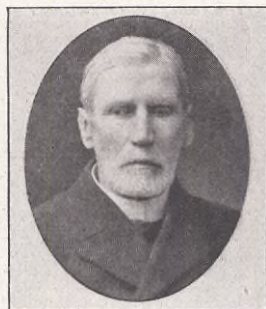
C. W. FORSTRAND.
Fil. Dr. Författare. — Stock-
holm. 65 år 3 juli.*

K. HAGMAN.
Skriftställare. — Stockholm.
60 år 5 juli.*

C. BRINK.
Borgmästare. — Lund.
75 år 20 juni.*

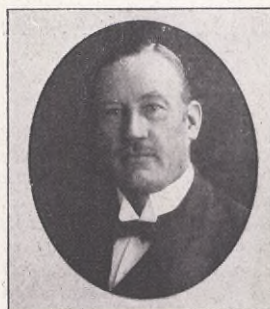
J. G. CEDERSCHIÖLD.
F. d. Professor. — Lund.
70 år 25 juni*

J. ÖSTBERG.
Kontr.-prost. Kyrkoherde.
Hjorted. 70 år 6 juli.

C. R. W. LEJMAN.
Hofrättsråd. — Jönköping.
55 år 4 juli.*

K. A. RIBEN.
Nyttämnd chef f.
K. Teatern.*

L. P. T. RABENIUS.
F. d. Statssekr. — Af K. M. i t ut-
sedd förlikningsman i typo-
grafkonflikten. Se sid. 639.

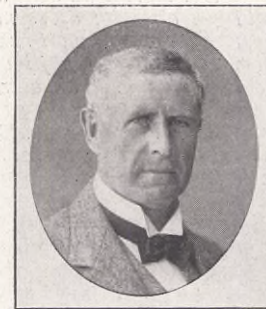
T. BIELKE.
Grefve Ryttmästare. — Thu-
holm. 50 år 17 juni.*

L. R. VON STEDINGK.
Friherre. F. d. Kapten.
Djursholm 50 år 1 juli.*

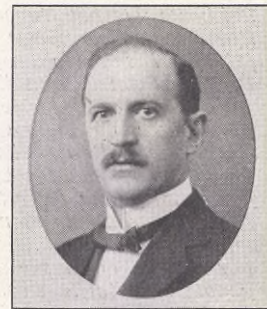
A. G. LINDER.
Kapten. Nyutsedd verkst. dir.
f. Stockh. frihamn.*

H. SELANDER.
Teaterdirektör. — Göteborg.
60 år 2 juli.*

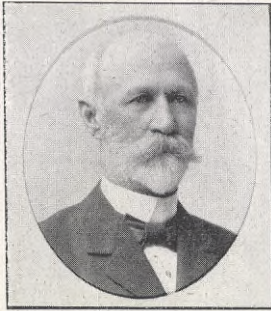

C. F. ENHÖRNING.
Bankdirektör. — Stockholm.
50 år 20 juni.*

O. ARWESON.
Direktör. — Stockholm.
50 år 16 juni*

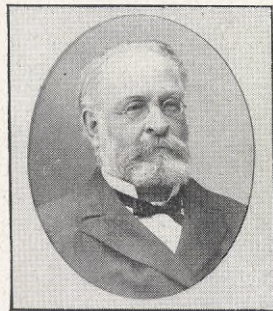
* Data å nästa sida.

E. I. INSULÄNDER †.
F. d. Direktör. — Linköping.
F. 39. † 17 juni.*

T. B. A. MARTIN †.
Direktör. — Gefle.
F. 40. † 13 juni.*

A. B. LUNDBLAD †.
F. d. Seminariektor. —
Upsala. — F. 47. † 17 juni.*

H. A. SUNDRÖM †.
Grosshandlande.—Stockholm.
— F. 56. † 12 juni.*

AUGUST BÅNG. Stud. 58, fil. dr. 66, fil. jub. dr. 16. Lektor i Nyköping 68—06. Led. af stadsfullm. 79—06, v. ordf. 02, ordf. 05—06; led. af sparb. styr. 77, ordf. 97—16.

MANFRED STARK. Stud. 70, fil. kand. 73, utex. fr. Tekn. högsk. 75, prakt. v. sv. verkst. o. bruk samt stud. tekn. undervisn. i Tyskl. o. Österrike. Lektor v. Tekn. elem.-skolan i Örebro i allm. mekan. maskinlära m. m., tillika rektor o. förestånd 04—14. Har efter afsk. vikarierat. Utg. lärob. i mekan. o. maskinlära, medarb. i tekn. tidskr. På sin tid led. af stadsfullm., kyrkoråd, byggn.-nmd kanalbyggn. styr., Örebro sparb.-styr., styr. f. Räfte o. kap. försäkr.-anst., Bibl. styr., landstingsman.

CARL FORSTRÄND. Stud. 73, fil. dr. 86, e. o. aman. Univ. Bibl. i Upsala 83—86, v. K. Bibl. 86—92, sekr. v. Ståth.-emb. å Stockh. slott 90—92. Delt. i Nordenskiöld's Islands- o. Grönl. exped. 83, föret. som Vegastip. forskn.-färd till Bermudaöarna 89. Filitig medarb. i dagspressen o. i tidskr. Naturvetenskapl., kulturhist. o. personhist. förl., resebildare. Erh. Vetensk.-akad. äldre Linnémed. i guld. 14.

KONRAD HAGMAN. Fil. lic. 93; v. lekt. v. Sjökr.-sk. 94—98, lär. v. Umeå folkskollär.-semin. 99—1900, Litt. bir. h. P. A. Nordstedt & Söner 05—07. F. n. verksam m. utarb. af regist. ö. Riksd.-prot. m. bh. 1900—10. Utg. bl. a. Sv. grundlagar m. förkl., Sv. kommunallagar m. förkl., lärob. i fys. geografi, handbok i Sv. statsförvalt. m. fl.

CARL BRINK. Stud. 62, hofr.-ex. 70, v. hfd 74, aud. v. S. Skån inf-reg. 77—04. Rådman i Lund 80, borgmäst. der sdn 1900. På sin tid ordf. i dir. ö. Lunds hosp. Led. af styr. f. Skån. brandförsäkr. inr. 1900, ordf. sdn 10; led. af sparb.-styr. 04, ordf. sdn 09.

GUSTAF CEDERSCHIÖLD. Stud. 68, fil. dr. 74, doc. i nord. spr. 75—83, förestånd. f. Göteborg. nya elem. skola f. fl. 82—89, doc. i Lund 89, red. af

Sv. akad. ordbok 89—94; prof. v. Göteborg. högsk. 93—14. Led. af Vet. o. veterin. samf. Medl. af Hlckslekolekomm. 85—88. Har utg. åtskilliga vetenskapl. o. populära arb. Biografi o. helsid.-portr. årg. V:41.

CARL LILJAN. Stud. 84, jur. utr. kand. 89, v. hfd. 92, fisk. i G. hofr. 1900, ass. 01, ff. rev. sekr. 01—03, hofr.-råd der sdn 10.

KARL AXEL RIBEN. F. 67, hofr.-ex. 90, v. hfd 93, omb.-man i Stockh. e. bank 98, styr.-led. 11, förestånd. f. omb.-manna o. notariatfd; ordf. i Hofkap. pens. inr. 12. Led. af kyrkoråd., ordf. o. kassadir. i styr. f. Maria sjukh. i dagarne utn. t. verkst. dir. i K. Teaterns a.-b. o. chef f. K. Teatern.

THURE BIELKE. Ulltn. v. Lifreg drag. 90, ryttn. 08, major i an. Militärattaché i Wien 91—98, genomg. samtidigt spanska ridskolan der. På sin tid led. af arméns fullm. Framstående amatörpianist. V. ordf. i styr. f. Mazerska kvartettsällsk. o. Musik. konstfören. styr.-led. i Kammarmus. fören. Led. af styr. f. All. franc. Eg. godset Thureholm i Söderm.

LARS VON STEDINGK. Ulltn. i flott. 93, genomg. Sjökr. högsk. 98—1900, tj-gjort i Marinförvalt. n. 08, kontr.-off. v. Bofors 02—06, kapt. 01, afsk. 18. Stadsfullm. i Djursholm, landstingsman, led. af Stockh. i sjukv.-nmd, nämndeman. Ordf. i styr. f. a.-b. Östbergs strå- och filthattfabr., Malmö. Högst. dir. f. Djursholms a.-b. sdn 08.

AXEL LINDER. F. 80, ulltn v. Västg. reg. 99, kapt. 14, i res. Hofr.-ex. 03. Genomg. hand.-högsk. i Berlin. Direktör i Kolonialvarugross. riksförb. i dagarna utsedd t. verkst. dir. i Stockh. frilhamns a.-b.

HJALMAR SELÄNDER. Elev v. Chalm. inst., debut. på Stora Teatern i Göteborg 79; eget sällskap sdn 90, ledare af Nya Teatern i Göteborg sdn 09. Åtnjuter anseende som en af våra främste teaterledare utom huvudstaden.

Forts. å nästa sida.

Till belysande af det öfver hela landet med stort intresse följda, af herr Bengt Berg mot H. 8 D:s utgifvare anhängiggjorda målet återgifva vi följande två uttalanden.

Undertecknade ledamöter i Styrelsen för Sveriges Författareförening, som i referaten af målet mellan Författaren Bengt Berg och Redaktören Hjalmar Bratt funnit att en skrifvelse, som Styrelsen för Sveriges Författareförening den 13 sistlidna december aflät till Författarföreningens ombudsman advokaten Herr Ulf von Konow, under-tecknad af Föreningens ordförande Herr Ernst Didring och dess sekreterare Herr Nils Wilh. Lundh, i nämnda referat fått en sådan tolkning, att hos allmänheten den föreställningen kan uppstå, att Sveriges Författareförening i någon mån velat ta parti för Herr Bengt Berg i denna sak, tillåta sig härmed erinra om skrifvelsens ordalydelse, af hvilken tvärt om framgår, att Styrelsen icke velat tillmötesgå Herr Bergs anmodan om ett direkt uttalande i saken utan helt enkelt hänvisat Herr Berg med sin klagan till Föreningens jurist.

Vi tillåta oss yttermera framhålla, att det inom Föreningen på många håll uttalats ogillande af Herr Bengt Bergs kitslighet att, trots en formell ursäkt från Redaktör Hjalmar Bratt, inleda rättegång mot denne för ett oförskyllt eftertryck, hvartill han föranledts af någon förslagen person, som lagen icke kan nå. Sveriges författareförening har säkert ej mycket att vinna för sitt anseende genom en nitälskan som den Herr Bengt Berg här lagt i dagen.

Stockholm juni 1919.

Algot Ruhe.
V. Ordf. i Sveriges Författareförening.

Gustaf Collijn.
Medlem af Sveriges Författareförenings styrelse.

Herr redaktör HJALMAR BRATT, Göteborg.

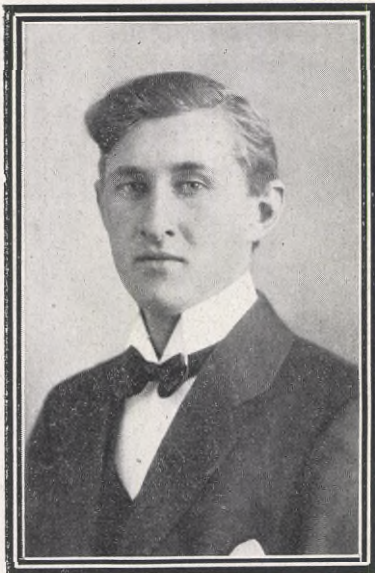
Ni frågar, huruvida jag anser, att författaren Bengt Berg tillfogats ekonomisk skada därigenom att ett kapitel ur ett af hans arbeten av en plagiator insmugglats i tidskriften Hvar 8 Dag. Enligt min åsikt kan denna omständighet på intet sätt ofördelaktigt influera på försäljningen af arbetet i fråga eller på försäljningen av andra herr Bergs arbeten. Lika litet kan det tänkas skada herr Bergs litterära anseende och hans stora popularitet. Följaktligen kan jag icke inse, att herr Berg genom denna publicering tillfogats ekonomisk skada.

Det moraliska och juridiska ansvaret för det verkliga ovanligt oförsynta tilltaget synes mig drabba plagiatorn ensam. Praktiskt taget torde det nämligen vara alldeles omöjligt för en redaktion att pröva, huruvida insända bidrag äro plagiat. Hela världslitteraturen står ju en plagiator till förfogande. — Skulle herrar redaktörer påläggas skyldighet att pröva, huruvida insända bidrag äro plagiat eller ej, bleve konsekvensen härav troligen ofördelaktigast för de unga författare, som ännu ej hunnit "göra sig ett namn" och som således äro för redaktionerna mer eller mindre okända. — Alltså just för dem, som äro mest i behov av det stöd, en på samma gång litterär och populär tidskrift sådan som Hvar 8 Dag kan skänka.

Dalarö den 17/6 1919.

Med utmärkt högaktning
Hjalmar Bergman
Medlem af Sveriges Författareförening.

DEN SENASTE FLYGOLYCKAN.

Efter fotografi

Foto. Hamngriet, Stockholm.

T. v.: INSTRUKTÖREN VID FLYGSKOLAN Å LJUNGBYHED, JOHN MAGNUSSON, omkommen under flygning den 20 juni.

T. h.: HANDLANDEN C. D. PAULSSON, KLIPPAN. Passagerare under flygningen, lindringt skadad.

Foto. Blomberg, Klippan.

FILIP ENHÖRNING. Anst. v. Mälareprov. e. banks exp.-kontor i Norberg 86, i Stoc h. 88, kamrer der 94, v. verkst. dir. i Nord. kred. banken 07, led af dess styr. 08, led. af styr. f. Sv. Priv. Centralbank 17, dir. i Skand. kred. a.-b. 18; verkst. dir. f. Bank-a.-b. Mell. Sverige sda sistn. år.

OSCAR ARWESON. Stud. 88, anst. i bokh. i Visby t. 91, sda sistn. år h. Fritzes hotbkh. i Stockholm, nu v. verkst. dir. der. Styr. led. i Fritzes bokförl.-a.-b., a.-b. Seelig & Co, a.-b. Sv. bokh. centr., verkst. dir. i a.-b. Bokhandl. prisnedsätt. Hed.-led. af Sv. bokhand. medhjelp.-fören., dess ordf. 01—08 o. 10—18.

IVAR INSULANDER †. Stud. 60, genomg. Ultuna landtbr. inst. lär. v. landtbr.-skolor t. 68; prakt. lär. o. insp. v. Ultuna landtbr.-inst. t. 70, förestånd. f. Klagstorps landtbr.-skola t. 76, disp. på Bjerka-Säby t. 1900 samt förestånd. f. Österg. l. landtbr.-skola der. Led. af ett flertal komm., af Ultuna landtbr. inst. styr., styr. f. Sv. mosskult. fören., mångårig ordf. i hushålln.-sällsk. förvaltn.-utsk. o. v. ordf. i sällsk. hed.-led af Landtbr.-akad.; innen. hushålln.-sällsk. stora guldméd. Biografi o. hetsid.-portr. årg. VII:5.

BERNHARD MARTIN †. Stud. 59, utex. fr Skogsvinst. 62, skogsförvalt. i Strömsbergsbol. 64, verkst. dir. f. Hudiksv. träv. a.-b. 90, v. Korsnäs såg- a.-b. 94—09. Led. af Riksd. A. K. 79—81; stadsfullm. i Gefle under en lång följd af år deraf 10 år såsom v. ordf. Ordf. i styr. f. Sv. Såg-eg förb., i Gefle arb.-giltv.-fören. styr.-led. i Träv. exp.-fören., i Orsa—Härjed. jevnv. Led. af Skogskomm. Framst. Jägare; fiskare o. intress. botan.

ANDERS LUNDEBLAD †. Stud. 67, prestex. 72, prestv. 75; v. lektor i Her-nösand 73—74, lärovadj. i Luleå 75; fäng.-pred. 76, sem.-adj. i Vexlöv 77, sem.-rektor i Karlstad 97—13. Fölsk.-insp. 85—95 o. 98—1900; insp. för Karlst. småsk.-semin. 98. Senare år bosatt i Upsala. Hed.-led. af Smäl. nat. der.

AUGUST SUNDSTRÖM †. Etabl. firma i Stockh. 80. Led. af dir. f. Borgerskapets enkehus, Drott.-huset, styr.-led. i Sv. allm. hand.-fören. o. dess förvaltn.-utsk., hufvudman i Stockh. stads sparb.

Till portr. å sid. 637.

Den sedan någon tid pågående alltmera tillspetsade *typograf-konflikten* har visat sig vara af så stor och allvarlig betydelse att regeringen funnit nödvändigt utse en särskild förlikningsman att få de nyligen afbrutna förhandlingarne mellan parterna återupptagna. För uppdraget att söka uppnå en afveckling af konflikten utsågs i konselj den 20 juni förra statssekreteraren *Lars Rabenius*. Tack vare sin föregående verksamhet torde han också ha stora förutsättningar att lyckas i sin uppgift, han har varit sekreterare i lagutskottet 1905—1907, biträdde vid jordabalksförslaget utarbetande i lagberedningen 1907—1909, är ombudsman i vetenskapsakademien sedan 1911, ledamot för lagärenden i socialstyrelsen 1912, delegerad för skandinaviska emigrationslagstiftningen 1915. Sedan 1910 har han också varit ledamot i lagberedningen.

Som en följd af de åtgärder hvilka sannolikt komma att vidtagas i denna konflikt, såvida den ej omedelbart bildgges, torde H. 8 D. någas t. v. uppskjuta utgifvandet af närmast följande nummer.

Vi äro förvissade om att såväl våra läsare som våra anonsörers skola lämna oss sitt värdefulla stöd genom att behålla den ställning vi anse oss skyldiga intaga i denna öfver all beskrifning obilliga lönestrid.

Redaktionen.

Vårt lands flygväsen, för hvilket under den senaste tiden olyckorna kommit slag i slag, har åter drabbats af en svår förlust i det att flyginstruktören *John Magnusson*, under en af honom den 20 juni vid Ljungbyhed företagen flygfärd störtade med sin maskin, och därvid förolyckades.

Magnusson, som under flygfärden medförde en passagerare, handlanden Paulsson, skulle från 1,500 m. höjd företaga en nedstigning i spiral, men förlorade herraväldet öfver maskinen, hvilken med svidlande hastighet började rotera kring sin längdaxel och slutligen med utomordentlig våldsamt tog marken, hvarvid den fullständigt krossades. Under det att Magnusson erhöi så svåra skador, att han inom kort afled, undslapp den honom åtföljande passageraren med endast oärliga blesyrer.

Verkställd undersökning har gifvit vid handen att olyckan icke vållats af något materialfel utan tydligen förorsakats af att flygaren icke fullt behärskat situationen.

Den omkomne, som var född 1897 i Ragunda i Jämtland, eröfrade förra sommaren sitt flygcertifikat samt har sedan i höstas varit anställd som instruktör vid flygskolan på Ljungbyhed.

Foto. Grönberg, Motala.

H. MOREN, segrare i årets täflan "Vättern rundt", därmed tredje gången och för alltid eröfrande Husqvarna Vapenfabriks ståtliga vandringspris. Hans tid var 15 tim. 65 min. 11 sek.

T. v.: SVERIGES RIKSSKYTTE-
STANDAR,
HEDERS- OCH
VANDRINGS-
PRIS
INSTIFTADT OCH
SKÄNKT AF
HVAR 8 DAG 1906.

T. h.: FONTÄN-
BILD I BRONS,
"DUFVAN", AF
BILDHUGGAREN
ANDERS OLSON,
aftäckt i Engelholms
stadspark den 23
juni.

Riksskyttetäflingen i Stockholm den 3—6 juli kommer att få en utomordentligt stor anslutning i det anmälningarna uppgå till ej mindre än 5,400. Den främsta täflingen gäller det af H. S. D. instiftade Riksskyttestandaret om hvilket tällas mellan landets skytteförbund och hvilka deltaga med vardera 20 utvalda skyttar. I anslutning till Riksskyttetäflingen kommer för första gången Riksländstormstävling att äga rum i Stockholm den 4—6 juli till

hvilken täflan 2,400 anmälningar ingått. — Vi torde eventuellt återkomma till dessa täflingar.

*

Riksskyttestandaret instiftades af Hvar 8 Dag 1906 och eröfrades första gången samma år af Malmöhus läns skytteförbund, ehuru det först 1907 kunde överlämnas till förbundet. Därefter har det vunnit vid Riksskyttetäflingarna 1910 och 1914 (särskild täflan under Baltiska utställningen) af Stockholms skytteförbund samt 1915 af Stockholms läns skytteförbund som sålunda har att nu försvara detta förnäma vandringspris.

Riksskyttestandaret är utfördt efter ritningar af Agi Lindegren, fanspetsen, gjuten i brännförgyllt brons, är modellerad af Gustaf Sandberg. Den tjocka blå brokaden är väfd å K. Almgrens sidenfabrik och med särskildt tillstånd efter samma mönster som från 1897 uteslutande begagnas för Svenska Arméns fanor och standar. Stiftaren överlämnar dessutom ett emaljradt silfvermärke till hvar och en af den segrande gruppens skyttar.

Standaret kan aldrig öfvergå till förbund eller enskild, utan skall för den händelse riksskyttetäflingarna upphöra, överlämnas till Nordiska museet att där förvaras.

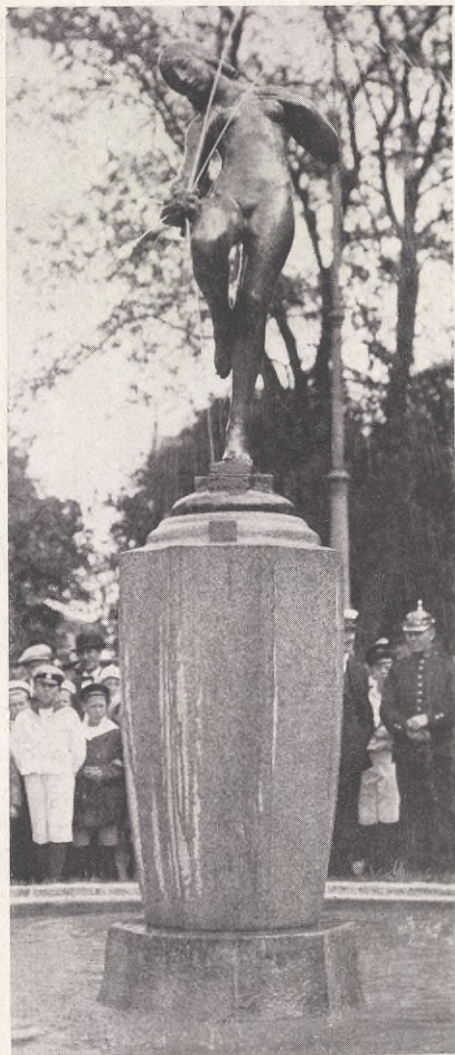

Foto. Eriksén, Engelholm.

Forts fr. sid. 631. TORP-ELSA.

nog satt han moltyst och alldeles orörlig en timma eller så. Lifvet är alltid hänsynslöst emot de gamle.

Torp-Elsa blef en alldeles förträfflig baronessa. Första tiden betedde sig tjänstfolket litet vanvördigt. Baron Kjell öfverraskade en dag hela raden betjänter, kammarjungfrur, städerskor och så vidare, då de i gåsmarsch och med händerna i solfjadersform från näsan trippade bakom hans baronessa. Men sedan han tagit henne utomlands ett par år och gett henne språk- och musik- och danslektioner, förläto de underhåfvande, att en af deras egna blifvit upphöjd till sådan glans och ära.

Det påstås, att baronessan så småningom vardt så högvälboren, att hon aldrig kalla le folket annat än "packet". Och det påstås, att tolkets egen vördnad stigit med förnämheten.

INNEHÅLL:

Regeringsrådet Herman Falk (biografi och helsidesporträtt). — Härtigparet af Västergötland besöker Grängesberg. — Riksdagens afslutning. — Flygolyckan på Ljungbyhed. — Författaren Hjalmar Söderberg 50 år. — Riksskyttetäflingen. — Ekronprinsen af Tyskland. — Den nya tyska ministären. — Porträtt till dagskrönikan. — Freden. — Veckans porträttgalleri. — Torp-Elsa. Novell af K. G. Ossianilsson.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan angifvande af källan förbjöds vid laga påföljd.
För Berättelser och Historietter gäller oivillkorligt förbud.